

บทที่ 1

บุรุษที่ล่อหลอกมิได้

ต้าเลินกวนหน่วยพิพากษาสี่มตามองผ่านม่านไปยังสตรีที่
ก้มศีรษะคุกเข่าอยู่ตรงหน้า ผ่านไปอีตี่ใจหนึ่งค่อยกล่าวว่า

"แม้ตอนนี้เจ้าแทบจะเป็นเศษสวะที่ใช้การไม่ได้แล้ว แต่ข้าหวังว่า
สายตาของเจ้ายังเจ็บคมอยู่"

น้ำเสียงมันแหบพร่า ในความเฉื่อยชาเนิบนาบแฝงกลิ่นอาย
ความดูร้ายอำมหิตอันทรงพลังจนม่านไข่มุกที่แขวนอยู่ตรงหน้าถึงกับ
ส่ายไหวเกิดเป็นเสียงดังกังวาลสะท้อนไปทั่วตัววิหาร ดังเสียงสายฝน
กระหน่ำใส่ซามกระบี่เบื้องที่ว่างเปล่า

เยี่ยหงอวี่ยังคงนั่งอย่างสงบนิ่ง มิได้สะดุ้งสะเทือนไปกับแรงกดดัน
คุกคามที่แผ่ออกจากบุรุษบนบัลลังก์ นางแค่ก้มหน้าลงต่ำอีกหน่อย
เพื่อแสดงออกถึงความนอบน้อมให้มากยิ่งขึ้น

ผู้คุ้มกฏคนหนึ่งเดินออกจากหลังม่าน ยิ้มปลอบใจก่อนประคอง
ม้วนกระดาษแผ่นหนึ่งยื่นส่งให้ เยี่ยหงอวี่รับมาอ่านทั้งที่ยังคุกเข่าอยู่
อ่านจบก็เข้าสู่ภวังค์ความคิด

รายงานฉบับนี้ถูกส่งผ่านเส้นทางเดินสารลับกลับมายังซีหลิง อย่างรีบด่วนโดยคณะทูตของอาศรมเทพที่ไปเยือนต้าถัง ผู้เขียนคือ ฉิงลี่เสวี่ยหัวหน้าหน่วยโองการฟ้า เนื้อหาบอกเล่าถึงการต่อสู้ระหว่าง หนึ่งเซวี่ยกับหลิวอู๋ซิงที่หน้าประตูข้างของสถานศึกษาอย่างละเอียด โดยเน้นถึงวิชาเทพที่ปรากฏอยู่ในดาบเดี่ยวของหนึ่งเซวี่ยเป็นสำคัญ

"เจ้าเคยประมือกับคนผู้นี้มาก่อน อ่านแล้วมีความคิดเห็นอย่างไรบ้าง"

น้ำเสียงแหบกระด้างของต้าเสินกวนหน่วยพิพากษาดังขึ้นอีกครั้ง
เยี่ยหงอวีตอบ

"ความก้าวหน้าในการฝึกฝนของมันไปไกลและรวดเร็วเกินความคาดหมายของข้าไปแล้ว ส่วนเรื่องวิชาเทพนั้น... ข้าคิดว่าแค่เหมือนกันทางลักษณะภายนอกเท่านั้น เพราะดูจากรายละเอียดที่เขียนมา แสงเจิดจรัสของเฮ่าเทียนน่าจะปะทุออกมาจากตัวดาบ มิใช่ถูกดึงมาจากธรรมชาติ"

ภายในวิหารเจียบกริบ เพราะการคาดเดาของเยี่ยหงอวีขึ้นไปยังข้อเท็จจริงที่น่าตื่นตระหนกข้อหนึ่ง มิทราบผ่านไปนานเท่าใด จึงมีเสียง
ถามขึ้น

"เจ้าแน่ใจหรือ"

เยี่ยหงอวีตอบ

"แม้หนึ่งเซวี่ยคล้ายกับจะเป็นวิชาเทพเหมือนเคอเซี่ยนเชิงในสมัยนั้น แต่การที่สาวใช้ของมังกรจะจำวับลลังก์แสงสว่างเป็นอาจารย์ก็สามารถหักล้างข้อสงสัยที่ทุกคนกลัวได้ หรือต่อให้ยังเคลือบแคลงสงสัย หากไม่มีหลักฐานก็ยากที่จะพิสูจน์ได้ว่ามันจะกลายเป็นเคอเซี่ยนเชิงคนต่อไป"

ต้าเสินกวนหน่วยพิพากษามองนางด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก
ก่อนถามขึ้นว่า

"เจ้าสามารถพิสูจน์ได้หรือไม่"

เยี่ยหงอวีตอบเสียงราบเรียบ

"ก่อนหน้านี้ได้ แต่ตอนนี้ไม่ได้"

เห็นนางตอบอย่างไม่นำพา โทสะก็พุ่งขึ้นมาจนแน่นหน้าอก
มันถามเสียงเดือดดาล

"เช่นนั้นเจ้ายังมีประโยชน์อะไรอีกเล่า"

เยี่ยหงอวีตอบ

"อย่างน้อยก็ยังมีสายตาที่เฉียบคม"

เสียงไอไหลกๆ ดั่งขึ้นทันที ผ่านไปพักใหญ่ ต้าเสินกวน
หน่วยพิพากษาจึงหยุดไอ กล่าวว่า

"ร่างของเจ้าถูกमारเผาเปลี่ยนเชิงทำให้สกปรกไปแล้ว การเลือก
เก็บตัวฝึกมานอยู่แต่ในห้องศิลา นับเป็นการตัดสินใจที่ไม่เลว ดังนั้น
นับจากนี้ไปเจ้าไม่ต้องยุ่งกับงานในหน่วยแล้ว"

เยี่ยหงอวีมีหรือจะฟังไม่เข้าใจ คำพูดสั้นๆ ง่ายๆ นี้เท่ากับเป็นการ
ถอดถอนนางออกจากตำแหน่งหัวหน้าใหญ่ของหน่วยพิพากษา อันที่จริง
หลังกลับจากทุ่งร้าง นางก็เร็นกายอยู่แต่ในห้องศิลาตลอด น้อยครั้งที่
ที่จะสนใจดูแลงานในหน่วย ทว่าไม่สนใจกับการถูกถอดถอนเป็น
คนละเรื่องกัน

บัดนี้พลังมานของนางเสื่อมถอยอย่างหนัก ด้านมานถดถอยลง
เรื่อยๆ จนมาถึงด้านสุพิศดารชั้นกลาง และไม่แน่ว่าอาจจะถดถอยลง
ต่อก็ได้ หากแม้แต่ตำแหน่งหัวหน้าหน่วยพิพากษาก็ยังรักษาเอาไว้ไม่ได้
เช่นนั้นบรรดาคนที่ไม่พอใจนางอาจจะไม่แสดงอาการยับยั้งดูแล

เพียงแค่สายตาก็ต่อไป

เห็นเยื้องหวอวิมิได้โต้แย้งอันใด ต้าเสินกวนหน่วยพิพากษาภิเณรหลังพิงพนักอย่างอ่อนล้า ดวงตาลุ่มลึกเปล่งประกายเหนือยหน่วยและเย้ยหยันขึ้นวูบ

ผู้ยิ่งใหญ่แห่งอาศรมเทพที่นั่งอยู่บนยอดเมฆอย่างมัน มีหรือจะปล่อยให้ใครหน้าไหนมาวางท่าหยิ่งผยองไม่ยอมคุกเข่าก้มศีรษะให้ ทว่าในช่วงหลายปีที่ผ่านมา เพราะพรสวรรค์บวกกับความชื่นชมและการให้ความสำคัญที่เจ้านิกายมีต่อนาง รวมถึงความจริงที่ว่านางยังมีคนผู้นั้นของอารามคือไส่วคอยหนุนหลังอยู่อีกคน มันจึงต้องทำใจมองข้าม แต่ในเมื่อตอนนี้นางไม่มีคุณสมบัติพอที่จะหยิ่งผยองใส่ใครได้อีก เช่นนั้นก็จงกลับไปทำตัวสงบเสถียรอยู่ในที่ในทางของตัวเองเถาะ

"เกี่ยวกับเรื่องนี้ข้าได้เขียนจดหมายส่งไปที่อารามแล้ว พี่ชายเจ้ายังคงกล่าวขอบคุณมา"

ต้าเสินกวนหน่วยพิพากษามองสีหน้านางขณะกล่าวคำพูดที่รู้ว่า จะบดขยี้จิตใจของนางจนแหลกกระจุย

เป็นไปตามคาด ใบหน้าเยื้องหวอวิสลดลงทันควัน ไม่เพียงเนื้อตัวสิ้นสะท้าน แววตาที่เคยแสดงให้เห็นถึงความเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวยามนี้ กลับคล้ายไขไก่ที่ถูกคนกะเทาะเปลือก เผยให้เห็นภายในที่อ่อนนุ่มบอบบาง

มิทราบผ่านไปนานเท่าใด นางจึงค่อยตื่นขึ้นจากภวังค์ ยิ้มรับอย่างขมขื่น ก้มศีรษะคารวะจนแทบติดพื้น กล่าวเสียงเบา

"หลายปีมานี้ ล้วนได้ท่านเจ้าวับลลังก์คอยปกป้องคุ้มครอง ศิษย์จึงมีวันนี้ได้ ศิษย์ขอกราบคารวะในพระคุณอันยิ่งใหญ่"

ต้าเสินกวนหน่วยพิพากษามวดคิ้ว จู่ๆ ก็นึกสังหรณ์ใจว่าตัวเอง

ใช้ทำการดูวามไปหน่อยหรือไม่ มันรู้สึกว่ารอยยิ้มขมขื่นกับคำพูดที่ฟังดู
เจ็บช้ำสิ้นหวังของนางคล้ายชุกซ่อนบางอย่างเอาไว้

เยี่ยหงอวีลุกขึ้นยืนช้าๆ ก่อนจะจากไปนางเงยหน้ามองอีกฝ่าย
แล้วกล่าวเสียงเบาว่า

"เรื่องระหว่างศาลากระบี่กับสถานศึกษา ศิษย์เห็นว่าหน่วยพิพากษา
สมควรสอดมือเข้าไปยุ่งเกี่ยว ถึงแม้ว่าตอนนี้จะสายเกินไปแล้วก็ตาม"

ต้าเลนกวนหน่วยพิพากษาไออย่างเจ็บปวดขึ้นมาอีกครั้ง พอ
พักหายใจได้ก็ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ด่านฉนวนลดต่ำลงยังไม่นับเป็นไรได้ แต่การที่มรรคจิตของเจ้า
เปลี่ยนเป็นมีแต่ความขลาดเขลา นี่สิจึงน่าอับอายอย่างแท้จริง
อาศรมเทพแห่งซีหลิงบัญชาการไปทั่วหาล้า ส่วนหน่วยพิพากษาเราก็
ดำเนินการตามคำสอนและบทบัญญัติของนิกาย ใครหน้าไหนจะกล้า
มาตั้งคำถามกับพวกเรา"

เยี่ยหงอวีไม่กล่าวอะไรอีก เดินจากวิหารสีดำไปเงียบบๆ ขณะ
ยืนอยู่บนบันไดชั้นสูงสุดมองที่นาและบ้านเรือนที่อยู่ต่ำลงไปเบื้องล่าง
ก็ถอนใจรำพึงขึ้นมาว่า

"จะมีคนตายอีกแล้ว"

ผู้คุมกฎที่ยืนม้วนกระดาษให้นางเมื่อครู่เดินตามมาส่งถึงด้านนอก
ได้ยืนดั่งนั้นก็อดถอนใจตามมิได้ กล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านเจ้าบัลลังก์หมื่นนี้เป็นหวัดอยู่บ่อยครั้ง และยังไออย่างหนัก
จึงมักหงุดหงิดฉุนเฉียวง่าย ขอให้หัวหน้าหน่วยอย่าได้นำมาใส่ใจ
ส่วนเรื่องในศาลากระบี่ ผู้ที่สมควรตายก็ต้องตาย"

เป็นถึงต้าเลนกวนที่น่ากลัวที่สุดของอาศรมเทพ ด่านฉนวนบรรลุถึง
ชั้นสูงสุดของด่านรัฐชะตาไปนานแล้ว วันทั้งวันประทับนั่งอยู่บนยอดเมฆ

เห็นมนุษย์ทุกคนตั้งมดปลวก คนระดับนี้ปกติไม่มีทางที่โรคภัยจะมากล้ำกราย แล้วจะเป็นหวัดได้อย่างไร

ห่างออกไปมีผู้คุ้มกฏหลายคนกำลังส่งสายตาดูแคลนแถมผสมเพศมา เยี่ยมหองวิ่มมองก่อนกล่าวเสียงเบาคล้ายกำลังพูดกับตัวเอง

"ถูกจ้าวบัลลังก์แสงสว่างทำร้ายบาดเจ็บ จะรักษาให้หายดี ย่อมมิใช่เรื่องง่าย"

ภายในอาศรมเทพแห่งซีหลิง เบื้องล่างเจ้านิกายมีจ้าวบัลลังก์สามคน ไม่ว่าจะผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์จะชราลง เจ็บป่วย ได้รับบาดเจ็บหรือถูกกักขัง ขอเพียงพวกมันยังมีชีวิตอยู่ ตำแหน่งตำแหน่งที่ได้รับ การกราบไหว้บูชาอย่างสูงสุดจากสาธุศิษย์เข้าเทียบนับล้านๆ ในแผ่นดิน ก็ยังคงอยู่กับพวกมันตลอดไป

ปีที่แล้ว ตำแหน่งหัวหน้าหน่วยแสงสว่างซึ่งถูกขังอยู่ในศาลามีดินาน ลีบกว่าปีได้ทรยศต่อนิกาย ทำลายที่คุ้มขังแล้วหลบหนีไป หลังจากนั้น ก็ต่อสู้กับเหยียนเซอตำแหน่งบงกชเขา นิรนามจนตายตกไปตามกัน ตำแหน่งจ้าวบัลลังก์จึงว่างลงที่หนึ่ง

ด้วยเกรงว่าศรัทธาของเหล่าสาธุศิษย์จะสร้างชาหรือขาดหาย อาศรมเทพจึงมีอาจปล่อยให้สถานการณ์เช่นนี้ดำเนินต่อไป ดังนั้น เมื่อรู้ว่าตำแหน่งหัวหน้าหน่วยแสงสว่างได้ทิ้งผู้สืบทอดไว้คนหนึ่ง จึงไม่รีรอที่จะรับผู้สืบทอดคนนั้นกลับซีหลิงทันที

เรื่องผู้สืบทอดคนใหม่นี้ยังถูกเก็บเป็นความลับ มิได้มีการประกาศอย่างเป็นทางการ คิดว่าหากคนภายนอกล่วงรู้คงต้องเกิดความงุนงงสงสัย เพราะเหตุใดจ้าวบัลลังก์ที่ได้ชื่อว่าเป็นคนทรยศ นำความเสื่อมเสียครั้งใหญ่มาสู่อาศรมเทพ ผู้สืบทอดของมันกลับยังได้รับการ

ยอมรับเชิดชูจากคนในอาศรมเทพให้ดำรงตำแหน่งจ้าวบัลลังก์แสงสว่าง
คนต่อไป

ทว่าสำหรับคนในอาศรมเทพ นี้กลับเป็นเรื่องถูกต้องตามทำนอง
คลองธรรม เพราะการสืบทอดบัลลังก์ทั้งสามของเขาเถาซานมิได้
ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของเจ้านิกายหรือต้าเสินกวน แต่ขึ้นอยู่กับ
การตัดสินใจของเฮ่าเทียน และเพราะสาเหตุนี้ แม้ต้าเสินกวน
หน่วยแสงสว่างจะทรยศต่อนิกาย ก็ยังได้รับการเคารพเทิดทูนให้ดำรง
อยู่ในตำแหน่งเดิม

นับแต่อดีตกาลมาจนถึงปัจจุบัน การสืบทอดบัลลังก์ทั้งสาม
ต่างเป็นไปตามวิถีโคโรวิถีมั่น

ของหน่วยพิภพวิชา เฮ่าเทียนคัดเลือกผ่านการตัดสินใจพลังและ
ความสามารถ

ของหน่วยโองการฟ้า เฮ่าเทียนคัดเลือกผ่านคำทำนาย

ของหน่วยแสงสว่าง เฮ่าเทียนคัดเลือกผ่านการสืบทอด

ก่อนจากโลกนี้ไป ไม่น่าเชื่อว่าต้าเสินกวนหน่วยแสงสว่างจะ
ค้นพบผู้สืบทอดของตัวเองในเมืองขวางอัน นี้ต้องเป็นความตั้งใจของ
เฮ่าเทียนอย่างแน่นอน ดังนั้นจึงไม่มีเหตุผลอะไรที่คนผู้นั้นจะไม่ได้เป็น
ต้าเสินกวนหน่วยแสงสว่างคนต่อไป

โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังได้รับสารจากทางหนานไห่ เจ้านิกาย
และจ้าวบัลลังก์โองการฟ้าก็ยิ่งมีความมั่นใจ ส่งคณะทูตออกไปรับ
โดยปราศจากความลังเล

บัดนี้บัลลังก์หน่วยแสงสว่างกำลังรอคอยการมาของเจ้านาย
คนใหม่ของมัน

ชอยสี่สิบเจ็ด ภายในร้านเหล้าปีใจ หนึ่งเขรียนั่งมองเจ็งสี่เสวี่
อย่างเงียบงัน

มันเคยพบกับหัวหน้าหน่วยโองการฟ้าคนนี่มาก่อน ตอนอยู่ใน
ในอาณาเขตของราชสำนักเผ่าจ้าวจั้ง เจ็งสี่เสวี่ได้แสดงออกถึงความ
สุขุมเยือกเย็นและยุติธรรมในการจัดการความขัดแย้งระหว่างมันกับ
ชวี่นินหม่าตี้ ทั้งความประทับใจที่ดีไว้ให้ ทว่าวันนี้พอเห็นใบหน้าที่ยังดู
อ่อนเยาว์กับผมขาวเป็นสีเงินยวงของอีกฝ่าย หนึ่งเขรียกลับรู้สึกอึดอัด
ไม่สบายใจเป็นอย่างยิ่ง

ทั้งนี้เพราะท่าทีที่เจ็งสี่เสวี่แสดงออกเต็มไปด้วยความจริงใจและ
อ่อนน้อมถ่อมตัวอย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะตอนซังซังยกน้ำชามาให้
บุคคลที่มีความสำคัญของอาศรมเทพแห่งซีหลิงอย่างเจ็งสี่เสวี่ถึงกับ
ทำท่าพิงออบพิเทาจนหนึ่งเขรียแทบเข้าใจผิดคิดว่าเป็นบุตรระหว่าง
มันกับซังซังที่จะมีขึ้นในอนาคต

หนึ่งเขรียยกถ้วยชาขึ้นกล่าวว่า

"ข้าตระหนักดีถึงความลำบากใจของพวกเจ้า แต่ข้าไม่สามารถ
รับปากอะไรได้จริงๆ"

เจ็งสี่เสวี่ขมวดคิ้ว

"แม้หลายปีมานี้อาศรมเทพกับสถานศึกษาจะเกิดความเข้าใจผิด
กันอยู่บ้าง แต่ก็ยังคงให้ความเคารพซึ่งกันและกัน"

หนึ่งเขรียรีบกล่าว

"ข้าเองก็เคารพนิกายเฮ่าเทียนเป็นอย่างยิ่ง"

เจ็งสี่เสวี่ถอนใจยาว

"วันหน้าศิษย์น้องซังซังจะต้องดำรงตำแหน่งเจ้าวัลลังก์แสงสว่าง
สถานุศิษย์นับล้านๆ รวมทั้งตัวข้าล้วนต้องคุกเข่าคารวะให้นาง มิกฉ่า

มองหรือสนทนากับนางหากนางไม่อนุญาต ทว่าเซียนเจิงสิบสาม
เจ้ากลับให้นางมาปูเตียงพับผ้าห่มยกน้ำชาอยู่ที่นี้ เช่นนี้แล้วความ
เคารพนิกายเฮ่าเทียนของเจ้าอยู่ที่ใดกันเล่า"

ไฉ่ยิ่นคำตำหนิ หึงเซวียก็มองไปทางหลังบ้านดูซังซังที่กำลัง
ก่อไฟหุงข้าว เงียบไปเป็นครู่ค่อยกล่าวว่

"พูดตรงๆ จนถึงบัดนี้ข้าก็ยังไม่รู้สึกว่เรื่องนี้ช่างไร้สาระสิ้นดี ข้า
เลี้ยงนางมาตั้งแต่นางยังเป็นทารก รู้ว่นางมีความสามารถพิเศษ
อยู่ในตัว แต่คิดไม่ถึงจริงๆ ว่จะพิเศษจนสามารถทำให้อาศรมเทพ
สิ้นสะเทือนได้"

เจิงลี่เสวียกล่าว

"แม้ศิษย์น้องซังซังจะเป็นคนธรรมดา แต่นับจากวินาทีที่เฮ่าเทียน
เลือกนางผ่านมือของจ้าวบัลลังก์แสงสว่าง นางก็ไม่ใช่คนธรรมดา
อีกต่อไป และพวกข้าก็ต้องปฏิบัติตามเจตนารมณ์ของเฮ่าเทียน
โดยการรับตัวนางกลับอาศรมเทพให้ได้"

"ข้าไม่ชอบน้ำเสียงเช่นนี้ รวมถึงคำว่จะต้องให้ได้"

หึงเซวียมองถ้วยซาในมือก่อนกล่าวต่อ

"เพราะนั่นทำให้ข้ารู้สึกว่กำลังถูกข่มขู่"

เจิงลี่เสวียฟังออกถึงน้ำเสียงที่เริ่มจะแข็งกร้าวจึงกล่าวว่

"หากเจ้าลองมองจากอีกแง่มุมหนึ่งก็จะเข้าใจ"

หึงเซวียจิบชาที่เย็นชืดไปแล้ว ถามเสียงเยาะ

"ในเมื่อพวกเจ้าพูดจาเช่นนี้ แล้วจะให้ข้าเข้าใจว่อย่างไร หาก
ข้าไม่เห็นด้วย พวกเจ้าจะยอมรามือแต่โดยดีหรือ"

เจิงลี่เสวียส่ายหน้า

"บัลลังก์แสงสว่างจะถูกปล่อยให่ว่างไปตลอดปีตลอดชาติไม่ได้"

หนึ่งเซวียวางถ้วยซาลง จ้องตาก็ฝ่ายเหม็ง

"หากเข้ายื่นกรานไม่เห็นด้วย อาศรมเทพจะทำอย่างไร"

เจ็งลีเสวียรับรู้ได้ถึงความเด็ดเดี่ยวในน้ำเสียงของอีกฝ่าย จึง
เงยบไปก่อนผืนยิ้ม

"เจ้าน่าจะเข้าใจ สำหรับนิกายเฮ่าเทียนและอาศรมเทพแห่งซีหลิง
จ้าวบัลลังก์แสงสว่างหมายถึงอะไร"

"เข้าใจไม่เข้าใจ"

หนึ่งเซวียตอบพาลๆ ก่อนย้อนถาม

"หรือต้องสู้รบเพื่อแย่งคน"

เจ็งลีเสวียจ้องตากลับ ตอบเสียงราบเรียบ

"หากผู้สืบทอดของจ้าวบัลลังก์แสงสว่างยังระหกระเหินอยู่ที่อื่น
ต่อให้ปฐพีนี้ต้องหลังโลहितไปทุกหย่อมหญ้า อาศรมเทพก็จะไม่ลงเล
ที่จะทำทุกวิถีทางเพื่อนำตัวนางกลับไปซีหลิงให้ได้"

หนึ่งเซวียกล่าวเสียงเย็น

"แต่คำว่าที่อื่นของเจ้าตอนนี้ก็คือเมืองฉางอัน คือข้างกายข้า"

เจ็งลีเสวียเงยบงันไปก่อนกล่าวว่า

"ดังนั้นพวกเราถึงได้มาเชิญศิษย์น้องซังซังอย่างไรเล่า"

"คำว่าเชิญค่อนำพาฟังหน่อย แต่ข้าอยากรู้มากกว่าความตั้งใจของ
อาศรมเทพจะหนักแน่นมั่นคงแค่ไหน"

เจ็งลีเสวียขมวดคิ้ว

"เจ้าอยากรู้ว่าอาศรมเทพจะประกาศสงครามกับต้าถังและ
สถานศึกษาเพราะเรื่องนี้หรือไม่อย่างนั้นหรือ แล้วเจ้าแน่ใจได้อย่างไร
ว่าต้าถังกับสถานศึกษาจะยอมเปิดศึกกับอาศรมเทพเพียงเพราะ
เรื่องของศิษย์น้องซังซัง"

หนึ่งเซวี่ยนึกถึงมรสุมโลหิตที่เกิดขึ้นในเมืองฉางอันเมื่อสิบกว่าปีก่อน กับแม่ทัพใหญ่ซุ่ยฮาโหว่ที่ตอนนี้ยังอยู่ที่กินตี่ก็ยิ่งเสียบไปนาน ก่อนสายหน้า กล่าวว่

"ต้าถังกับสถานศึกษายอมไม่เปิดศึกกับอาณาจักรเพราะสาวใช้ คนหนึ่ง แต่อย่าลืมน่าข้าเป็นใคร หากพวกเจ้าคิดจะบีบบังคับเอาตัวนาง ไปจากข้า ข้าสาบานได้เลยว่าต้าถังกับสถานศึกษาจะต้องถูกม้วนเข้ามา ในความขัดแย้งนี้อย่างแน่นอน"

เจิ้งลี่เสวี่ยหน้าเครียด ถึงตอนนี้มันรู้แล้วว่าฐานะของศิษย์น้องซังซัง ในใจของหนึ่งเซวี่ยมิใช่เป็นเพียงแค่สาวใช้ที่อยู่ร่วมกันมานานธรรมดาๆ คนหนึ่ง เพื่อนาง หนึ่งเซวี่ยถึงกับตั้งใจที่จะปล่อยให้มรสุมโลหิตกวาดม้วน กลืนกินชีวิตผู้คนไปทั่วทุกแห่งหนโดยไม่นำพา มันกล่าวประณามอย่าง รุนแรง

"ต้าถังกับสถานศึกษาไยต้องทำสงครามกับอาณาจักรเพราะ ความป่าเถื่อนไร้เหตุผลของเจ้า หรือจอมปราชญ์กับโอรสสวรรค์ของ ต้าถังก็ไร้ซึ่งความละเอียดเช่นเดียวกันกับเจ้า ยอมให้เรื่องส่วนตัวของ คนคนหนึ่งมาทำให้แผ่นดินลุกเป็นไฟ"

แทนที่จะนึกละเอียด หนึ่งเซวี่ยกลับกล่าวย่ำ

"เจ้าจะพูดอะไรก็พูดไป หากถึงวันนั้นจริงๆ ข้ามีวิธีการมากมาย ที่จะดึงสถานศึกษากับต้าถังลงมาในน้ำครำด้วย"

ภายในร้านเหล้าปี้เจี๋ยสนธิ ผ่านไปครู่หนึ่ง เจิ้งลี่เสวี่ยค่อย พยายามฝืนยิ้มอีกครั้ง กล่าวโน้มน้าวว่

"ไหนเจ้าถึงไม่นึกถึงเรื่องนี้ในด้านดีเล่า ศิษย์น้องซังซังมิได้ไป ซี้หลังเพื่อเป็นนักโทษหรือเพื่อไปรับความทุกข์ยากลำบากอันใด ตรงกันข้าม นางจะได้รับการสั่งสอนซึ่งเ็นอย่างเพียบพร้อมสมบูรณ์"

จากนิยายเห่าเทียน นางจะกลายเป็นจ้าวบัลลังก์แสงสว่างซึ่งเป็น
ที่เคารพนับถือที่สุดบนเขาเถาซาน ไม่ว่าจะต่อต้านถึง ต่อสถานศึกษา
หรือว่าต่อเจ้า เรื่องนี้ล้วนมีแต่ผลดีไม่มีผลร้าย เช่นนั้นพวกเราจะต้อง
ขัดแย้งกันไปทำไม"

เป็นเพราะความเห็นแก่ตัวจริงๆ หรือ มันถึงต้องการให้ซังซัง
ติดตามปรนนิบัติรับใช้มันไปตลอดชีวิต ไม่ต้องการให้นางไปอาศรมเทพ
แห่งซีหลิง ไม่ต้องการให้นางกลายเป็นจ้าวบัลลังก์แสงสว่าง?

หนึ่งเซวี่มองใบชาในถ้วย ครุ่นคิดอยู่นาน จึงค่อยเงยหน้า
กล่าวว่า

"ให้เวลาข้าคิดอีกหน่อย"

เจิงลี่เสวี่ยกล่าวเสียงขรึม

"จ้าวบัลลังก์โองการฟ้ามีอาภัพนักอยู่ที่ฉางอันนานเกินไปหวังว่า
เจ้าจะขบคิดใคร่ครวญอย่างจริงจัง อย่าใช้คำว่า 'คิด' มาเป็นข้ออ้าง
ถ่วงเวลาไปเรื่อยๆ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)